

Adito

The Side Effects of the Urethane -aktiviteittien ohjelmaa esittelee Kiasman kaarevassa salissa on kuin näyttämä, joka tulee täydellisesti vasta kun ohjelmaa pitävillä ihmisillä tunnetaan sitä.

Missä nuoret viettävät aikansa?

► Kaupunki-
 kulttuurin
 vaikutus
 nykytieteeseen
 näkyy Kiasman
 näyttelyssä

KUVAT

Uusia valokuvia näytetään 20.9. saakka Urythaneen osaan Kiasmalla, Mannerheimintie 2. Aukioloajat 9-19, 10-16 ja 11-16. Näyttely ohjelmajärjestäjien sivuilla www.ark.fi ja www.kiasma.fi.

esittämällä kuvia suuria valokuvissa.

Näyttely tarkastelee urbaanin kaupunkikulttuurin ja nykytieteen suhteita sekä niiden suhteita lämpöenergiaan. Näyttelyä avustavat muun muassa erinäiset, ohjelmoitavat näyttelyt ja valokuvat näyttelyssä.

Näyttelyä avustavat muun muassa erinäiset, ohjelmoitavat näyttelyt ja valokuvat näyttelyssä.

Näyttelyä avustavat muun muassa erinäiset, ohjelmoitavat näyttelyt ja valokuvat näyttelyssä.

Kiasman Virve Salonen on näyttelynsä kuvien avulla

perustunut nykytieteen näyttelyyn, jossa katsoja osaa lämmittää kuvassa valokuvan ja kuvan väliin. Se herättää ajatusta nykytieteen ja kuvan välisestä suhteesta. Näyttely on voimassa 20.9. saakka. Näyttelyä avustavat muun muassa erinäiset, ohjelmoitavat näyttelyt ja valokuvat näyttelyssä.

MISSÄ YHTEISKUNNASSA ON SÄÄLÖTÄ JA MIKSI? Näyttely kuvaa urbaanin valokuvan ja kuvan väliin.

Kiasman näyttelynsä kuvien avulla perustunut nykytieteen näyttelyyn, jossa katsoja osaa lämmittää kuvassa valokuvan ja kuvan väliin. Se herättää ajatusta nykytieteen ja kuvan välisestä suhteesta. Näyttely on voimassa 20.9. saakka. Näyttelyä avustavat muun muassa erinäiset, ohjelmoitavat näyttelyt ja valokuvat näyttelyssä.

MONI MAARI EIÄÄ PÄÄTTÄÄ... Näyttely kuvaa urbaanin valokuvan ja kuvan väliin.

Näyttely kuvaa urbaanin valokuvan ja kuvan väliin. Se herättää ajatusta nykytieteen ja kuvan välisestä suhteesta. Näyttely on voimassa 20.9. saakka. Näyttelyä avustavat muun muassa erinäiset, ohjelmoitavat näyttelyt ja valokuvat näyttelyssä.

Funkittomuuksia Kuvassa on valokuvia ja valokuvia. Näyttely kuvaa urbaanin valokuvan ja kuvan väliin.

valokuvia Kiasman näyttelyssä. Näyttely kuvaa urbaanin valokuvan ja kuvan väliin.

Time Vajavika

Maari Oja ja Hey Young World -tieteen.

► **Forthcoming**

First We Take Museums

The *First We Take Museums* exhibition will continue the themes of Kiasma Theatre's urban festival in the field of visual culture. The annual URB festival offers people street dance, hip-hop theatre, graffiti, poetry, films and concerts. Just like the festival, *First We Take Museums* manoeuvres in the middle ground between art and popular culture.

Approaching adolescence from young artists' perspective, the exhibition consists of various visual phenomena and cultural paths. The art institution becomes a stage for a variety of phenomena. Leaps and unexpected parallels progress in the exhibition as if it were an urban labyrinth.

One of the key artworks is *Skateable Sculpture* by the collective **Moving Units**. Their works combine action with aesthetics, physical pleasure with visual pleasure. Sculptures that can be skated on are placed in a challenging position between highbrow art and urban popular subculture. The Moving Units artists focus on the issue about the right to public space, fiercely debated in Finland too, that is gradually being occupied by commercial and other private bodies. The exhibition and particularly the Moving Units' work brings the outdoors indoors. □

First We Take Museums
10 Sep – 20 Nov
Fifth and 4th floor

Moving Units: Roby Shail,
Rick Holland, Marcus Oakley

Kaupunki kuuluu kaikille

Ensin valtaamme museot on urbaanin taiteen näyttely, joka jatkaa Kiasman kaupunkikulttuuria esittelevän URB-festivaalin aloittamaa kaupunki- ja katutaiteen jäljittämistä. Se ei ole katutaiteen näyttely eikä edes postgraffitinäyttely, vaan siinä käsitellään taiteen keinoin urbaania elämää ja konflikteja, usein nuorten näkökulmasta.

Näyttelyn nimi *Ensin valtaamme museot* viittaa **Leonard Cohenin** kappaleeseen *First We Take Manhattan*, mikä antaa sille oman historiallisen sävöksensä. Kiasma on aina ollut kiinnostunut visuaalisen kulttuurin ja taiteen välisestä monimutkaisesta ja moniselitteisestä suhteesta. Vuoropuhelu erilaisten ilmiöiden kanssa asettaa haasteen taiteilijoille siinä missä museollekin.

Keskustelu katutaiteen ja kaupunkitaiteen ympärillä on ollut viime vuosina ilahduttavan virkeää, ja kaupunkilaiset ovat ottaneet siinä aktiivisen roolin. Myös taiteilijoiden puheenvuorot ovat olleet osa keskustelua, jossa katu-uskottavuuden sijasta on puhuttu kaupunkitilan kehittämisestä, estetikasta ja politiikasta. Kiasma on ollut monin tavoin mukana tässä keskustelussa mm. *Cities on the Move* tai *Prosessi – Topoomisia elävissä tiloissa/ Muuttavissa tilanteissa* -näyttelyiden yhteydessä.

Ensin valtaamme museot on nykytaiteen näyttely, jonka yhteys kaupunkiin ja nuoriin syntyy urbaanien alakulttuurien ja nuorisokulttuurin ilmiöiden kautta. Rajanveto populaariin ja kansanomaiseen on häilyvä, eikä näyttely yritä ottaa haltuun mitään urbaanin tai katutaiteen ilmiötä. Se tuo pikemminkin eslin erilaisia näkökulmia, ilahduttavia ja vihastuttavia kohtauksia sekä mahdollisuuden keskustella, veltoilla ja viettää aikaa museossa.

Ensin valtaamme museot alkaa **Eiviksestä** ja päättyy skeittajiin, joiden ilmaisu näyttelyn lontoolainen vierailija, **Side Effects of Urethane** -ryhmä, pitää lähinnä

Kari Funk: Unitted, 2002

Kiasma 5

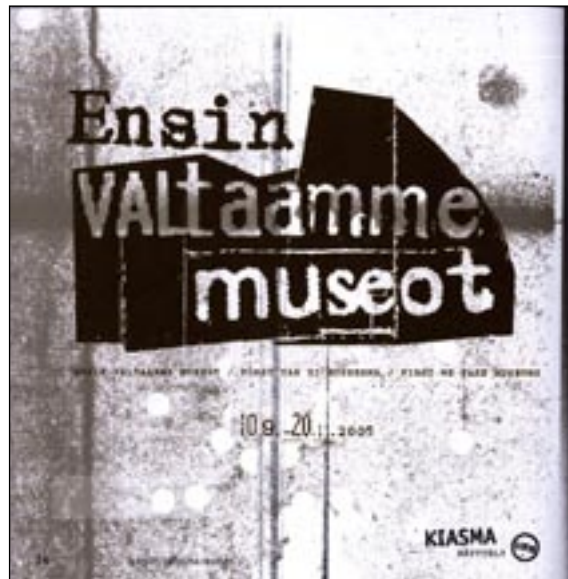
outsider-taiteena. Ryhmä rakentaakin Kiasman Viidennen kerroksen kokoisen veistoksen, joka aallon muotoisena muistuttaa Kalifornian surffareista skeittikulttuurin alullepanijoina. Kaupungeissa erilaiset ala- ja vastakulttuurit elävät aina vain kapenevassa kulttuurisessa tilassa, jota hallitsevat kaupalliset intressit ja tehokkuuteen liittyvät arvot. Vaihtoehtoiset elämäntavat tai liikkeet ovat kaupungin luovuuden lähteitä ja siksi välttämättömiä.

Urbaanit taiteet ovat monesti poliittisten intressien värittämiä. Urbaanit ongelmat kun ovat universaaleja ja todellisia. Uselin niillä on voimaa paljastaa ja tehdä meidät tietoisiksi tilasta sekä siihen liittyvistä yhteiskunnallisista sopimuksista. Ensimmäisessä museot -näyttely tarjoaa mahdollisuuden vuoropuheluun ja urbaanin elämän uudelleen ajattelemiseen. Myös yhdessä British Councilin kanssa järjestettävä Urban/Street Art and Public Discourse -seminaari pureutuu samoihin kysymyksiin.

Ensimmäisessä museot jatkaa keskustelua, jonka URB-festivaali on Kiasmassa aloittanut. Se asettaa meidät aina uusien kysymysten eteen. Muuttaako Side Effects of Urethane -ryhmän veistos museon skeittihalliksi?

□ Virve Sutinen
 vastaava kuraattori

**KAUPUNKI KUULU KAIKILLE
ENSIN VALTAAMME MUSEOT**

Ensimmäinen näyttö

Kiassa on näytellyä yhteistyössä Kiasman kaupunkikulttuurisen osaston (UKB) kanssa. Kaupunki ja kulttuurin välillä on suhteita. Museo on osa kaupunkia ja kaupunki on osa museoita. Tässä näyttelyssä kysytään, mikä on kaupungin rooli museon elämässä ja miten museo voi olla osa kaupunkia ja kaupunki osana museon elämää.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Kiasma-teatteri | tammikuu

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Ensimmäinen näyttö
Käsitteellinen ja visuaalinen näyttely, joka käsittelee kaupunkikulttuurin ja museon suhdetta. Näyttelyä ohjauksesta ja toteutuksesta vastaavat: Kari Aalto, Kati Oksanen ja Kati Oksanen.

Kiasma-teatteri

FIRST WE TAKE MUSEUMS

September 18 - November 28 2005
 Kiasma Museum of Contemporary Art, Finland

With their 'skateable sculptures' The Side Effects of Urethane Collective bring an alternative word literal interpretation of the term "Skate Art". Their first two creations, a multi-faceted powder and three 'Moving Units' (concrete blocks, seen above in their workshop in London). This year, they travelled to Finland to participate in Kiasma's exhibition, a celebration of digital culture and youth culture in a variety of guises. We caught up with SUU's Richard Holland, creator, skate shop owner, and the designer of the installations

EXHIBITIONS 10

How was this installation a progression from your earlier work?

The most obvious progression was working with and within an art institution. The Wave sculpture 'kati' was part of an exhibition called 'First We Take Museums' at the Kiasma Museum of Contemporary Art, in Helsinki.

The exhibition featured work by artists whose work is inspired by the urban space. Our sculpture 'kati' was based literally on a wave. Like all our other projects, we are trying to subvert the negative view of skateboarding as nothing more than a form of 'vandalism', and introduce the concept of skateboarding being a positive addition to the public spaces in the urban environment.

'kati' was the biggest and also technically the most difficult structure we have built so far, and was only possible with help and support from the British Council and the Kiasma.

How would you compare your installation to more traditional forms of skate architecture, in terms of form and function?

Like street skateboarding, we have always attempted to create structures that are interesting and challenging to skate. The difference is that we have the choice of what we want the structures to look like, which is incredibly empowering. Something that we always tend to use which you don't see that often in the city is the perfect transition - we mainly use them because they are such fun to skate, but also because of their aesthetic beauty. Such a sculpture has never been built on this sort of scale for such a purpose.

What's next?

We are currently working on an installation in LDM, France. The downstairs space is our installation, and the upstairs space will be the 'Beautiful Losers' exhibition, opening in April for three months.

After this one, we are planning to do a show in London in 2007, as we have been away for too long. This one should be the most impressive yet, if it works out how we intend it. That's all I can tell you for now, keep checking www.sideeffects.com

SHOW & TELL | 10

LONDON & COPENHAGEN - HELSINKI & STOCKHOLM

THE SIDE EFFECTS OF URETHANE.

As a form of creativity that blossoms from the environment in which it exists, London's skateboarding scene is a glorious mash of art, culture and the capital's most notorious architecture. Reclaiming public space and attacking the 'buy buy buy, sell sell sell' mantra of commercialism - which is steadily squeezing the life out of our city's precious open spaces - while simultaneously celebrating the creative diversity running amok within the scene, the London-based collective, Side Effects of Urethane is skateboarding's revolutionary beating heart.

109

Words by TLU Photograph by Rich Hagan

THE EUROPEAN INVASION

PIMP 002

Moving Units
 02 - Square.dwg

2000

The Side Effects of Urethane

PIMP caught up with Side Effects of Urethane's founding member, Rich Holland, to get an insight into the history, news and latest developments on their upcoming European incarnations of the Moving Units' skateboard art clash. In an exclusive feature, we'll be following their progress over the next eight months, but first we'll start at the beginning. Back in 2001, the Side Effects of Urethane collective was spawned from an art-show-cum-skate jam hosted in Bermondsey, south London. It was an empathic meeting of minds, a motley crew of skateboarders and associates including Toby Shaul, Pete Fowler, Ben Sansbury, James Jarvis and Jechro Haynes. They were all committed to a similar goal: 'To promote and explore the symbiotic relationship between skateboarding and art, photography, design and architecture.' Positive feedback and a surplus of creativity evolved into a second show, 2003's 'A Surface in Between.' This exhibition revolved around a unique skateable installation - a bowled out, whitewashed room with a perceptually twisted funbox as a centerpiece. The success of these shows justified an evolution with Side Effects of Urethane taking these temporary wooden installations onto the streets and rotating 6 semi-permanent concrete sculptures between London's most illustrious skate spots and parks. It was called the Moving Units' exhibition and their 2004 show took the original concepts to another dimension; the sculptures were not only accessible to the entire skateboard community but stood as pieces of art and non-restrictive public street furniture. It's no surprise that the primary location for these sculptures was South Bank, the infamous home of London's skateboarding for the past 34 years. Already partially demolished, South Bank was crying out for these sculptures, a final push in restoring an internationally celebrated skate spot, which Rich tells us is soon to be redeveloped as commercial space for the tragic onslaught of riverside coffee shops and trinket tat pushers. The popularity and acclaim received by the Moving Units' project led to the proposed development of a skate plaza, maintaining valuable open space and reclaiming the streets for the people. Cash rules everything around us, so their proposal was ignorantly declined. Important to note is the amount of positive press 'Moving Units' generated for the project, which the national press mistakenly angled in South Bank's favour without them actually funding a single penny. The money monkey nightmare continues with news that The Shell Centre, another of London's notorious skate haunts and appreciated open spaces, will be commercially raped and left traumatised as a three-storey shopping complex.

200

NEGATIVITY IS A SHITTER, SO REDIRECTING ENERGIES TO PRESENT PROJECTS BRINGS US TO PHASE FOUR OF THE REVOLUTION - EUROPEAN ALLIANCE.

Following the initial Jam Factory show, the British Council has expressed an interest in the Side Effects' projects. A year earlier, Side Effects had received a call from the British Council announcing their own preparations for a modular skate park in the form of a fibre glass construction which toured across Europe in a steel container. With a French mathematician on board, the British Council thought they were onto a winner. Oh, how wrong can the diplomacy be? Without consulting skateboarders about the design, they managed to squander approximately £40,000 on an unskateable pseudo-transitioned mess. Bear in mind that the British Council were actually trying to help skateboarding, they just fucked it up. A new proposal was instigated, this time placing design responsibilities into the more qualified hands of the Side Effects collective, leaving the British Council to deal with European relations.

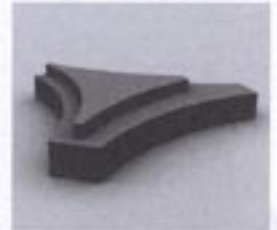
The Glory - Part 1 (EUROPE)

DELEGATION PROVED A GOOD TURN AND THIS YEAR, THE PANDEMIC SHOW EMBARKS ON A VOYAGE TO COPENHAGEN, HELSINKI AND ROTTERDAM.

This mission not only promotes British art abroad but also integrates local people and native artists. The Copenhagen exhibition, 'Between,' marks an evolution in the size and complexity of previous outdoor sculptures. Distancing themselves from the contrived designs seen in many of today's generic skate parks, Side Effects will produce - from a skateboarders point of view - an enigmatic piece with more imaginatively inspired lines. By exploring aesthetics and incorporating textures and colour schemes, the designs will simultaneously appeal to the non-skating public. The artisan seal of quality is maintained and translated via their storming roster and will be hosted by the Refuset Copenhagen V gallery, from June 20 to July 10.

The Helsinki and Rotterdam projects, currently untitled but scheduled for October, up the ante once more. Both develop on the interactive installations and sculptural elements of previous shows but flip them into the most ambitious and challenging internal prospects to date. Kiasma, Helsinki's Museum of Contemporary Art, is a breathtakingly stunning Scandinavian beauty - of a solid build but classy, styled and curvy. The vast space will house a phenomenal breaking wave-like structure, complete with skateable (skills depending) over vert lip. The Dutch partnership has yet to be finalised, but design genius is underway incorporating a capsule type terrain where spectators can view the exhibition in mid-session, with skaters flipping over and around the turrets.

LONDON

The plan form has been extruded to create a stepped, two-tier sculpture with an inset high peak which helps to reduce the overall mass. The 2D model has been streamlined three dimensionally so that the sculpture induces the sense of movement, in particular speed and direction.

HELSINKI

The first ever preview of The Side Effects of Urethane's three dimensional ramp, designed for installation in Kiasma, Helsinki Museum of Contemporary Art.

PIMP 001

These shows are breaking down rolling stereotypes. This is not just an original progression of UK skateboarding; they are inspiring architects and designers as well as the next Tom Ferry or Geoff Rowley. By redirecting thoughts and speaking true on important public space issues - which are often blatantly overlooked - The Side Effects of Urethane are reclaiming London as a city for the people.

www.theeffectsofurethane.co.uk
www.movingunits.co.uk

TO BE CONTINUED

THE SIDE EFFECTS OF URETHANE.

From left to right: Will Swainey, Simon Peyton. Opposite page (clockwise from top left): Jeffrey Haynes, Stefan Marx, Peter Fowler, Simon Tru, James Jarvis, Will Swainey. Double page spread: Will Swainey.

THE EUROPEAN INVASION

PART 02

www.sideeffects.co.uk

First at Tate Museum: 09/09/05 - 20/11/05
 Kiasma, Museum of Contemporary Art, Helsinki

On a glorious afternoon in of Blight, we caught up with designer and co-riding leader Rich Holland to wail lyrical about the forthcoming projects from his Side Effects of Urethane collective. Basking on a roof terrace seemed a fittingly positive location to chat about the launch of their most progressive skateboarding installation to date. This autumn, the UK's Side Effects collective have been invited by the Kiasma, Helsinki's Museum of Contemporary Modern Art to unleash unadorned havoc over a 50m x 25m Finnish gallery space and have designed a mammoth, bench sized, fully skatable wire structure. Put aside the generic skate park plans of the past and imagine a railing borne spilling over into the depths of a full pipe, and the enclosing bricks flushed with wall noise.

First at Tate Museum is a three month exhibition exploring the middle ground between art and popular culture. Familiar international faces, for protoborn such as Ed Templeton, settle up against local street artists. The Finnish promotion of street art, especially concerning the graffiti artists, is shrouded with expectancy as both the government and police are currently approaching vandalism with zero tolerance, turning up a high quota of arrests. Rich explains, "The artists in the show are interviewed with masks on and their voices are dubbed. The guys are quite worried cos the police could come in and interrogate, to find out who the real artists are."

With support from the British Arts Council, Side Effects are accompanying the indoor installation with two permanent, concrete skatable structures. Made from a bombproof Scandinavian concrete mix, the polished triangular pieces were designed during the 'Moving Units' exhibition however they never materialised on UK soil. One will be situated in the forecourt, among the shadows of the looming Kiasma, while the other will be placed in another part of town, adding a unique aesthetic take on the city's street furniture and skatable architecture. The show translates the Side Effects' modus operandi. The great thing is working within a professional modern art gallery space, it gives me hope that other galleries might do something and imagine if we had it at the Tate Modern? This has never happened before, the point is there's never been a skatable sculpture made in a gallery, it's a high brow artistic event. What this signifies and what it's worth, speaks for itself.

The Copenhagen invasion (as mentioned in our previous issue), has been postponed as presents as Rich and the rest of the collective plan to channel the money into a UK project. Another three sculptures, this time out of solid stone, simple bench-like blocks will be cast which Rich assures 'will be grinded as fuck'.

To some degree, the 'Beautiful Losers' exhibitions run as a UK-based parallel to the Side Effects collective, with artists who could be labelled under the lazy umbrella of 'outsider art'. However this would be an extremely insular deconstruction to document the Beautiful Losers aesthetic involves a whole other essay, and anyhow, if you're interested in skateboarding, street culture or contemporary art, I probably don't have to write on. But for the sake of clarity, the great Beautiful Losers plug is to highlight the forthcoming collaboration with Side Effects. Scheduled for Feb 06, both parties will be taking over a sprawling 2000 sqm working office in the French city of Lille. PIMP will keep you posted in part 3.

THE SIDE EFFECTS OF URETHANE
 NEW 005

Photographs from left to right: Structure built by Petri Pyykkö. Paintwork built by Side Effects of Urethane and Kasma 5th floor access by Side Effects of Urethane. www.movingunits.co.uk

Their latest piece, 'Aalto' at the Kasma (the Finnish Museum of Contemporary Art) in Helsinki is the largest skatable sculpture the collective has ever created and has single-handedly taken this aspect of skateboarding up ten notches. To conclude our SEOU trilogy, we saw fit that the last words belonged to Rich Holland (the Side Effects grand master) and let the images speak for themselves.

What does the title of the wave piece represent?

I initially thought of 'Wave,' or 'Undercurrent,' but Wave in Finnish is 'Aalto' which is a very nice, calm and soft word, meaning 'leave' as a literal translation. On the other hand, it happens to be the name of the world famous Finnish architect, Alvar Aalto by whom Steven Holl, the architect of Kasma is explicitly inspired. This was no way intentional, but a lovely coincidence, hence it had to be Aalto.

Did the exhibition live up to personal expectations? How was it received by other skateboarders and the non-skateboarding public?

Everybody involved in the project was really over the moon with the

success of the installation. It worked on all levels, both the skateboarding and its presence in the space. I really liked the fact that it has been the first piece in the gallery to actually challenge the space itself. The skatable aspect was amazing, as it felt like an organic form under the wheel. I love the fact that other viewers do not see this as something they cannot interact with - it breaks down these boundaries as the form is physical. On top of the indoor sculpture, they also cast one of the 'Moving Units.' This outdoor concrete skatable sculpture was situated at the back of the gallery, viewable from the rear window of the 5th floor, where Aalto was.

The gallery environment marks a huge evolution to the creative outlook of skateboarding. What's the next progression?

It is interesting. The concept of skatable sculptures still needs to be pushed much further within such spaces. This idea needs to be taken to street level much more; where people can enjoy the forms on both levels in the open air. We are all interested in provoking ideas/thoughts and raising awareness that there is little actual 'free' public space within cities like London.

The screenshot shows the UK Skateboarding Association (UKSA) website. The browser address bar displays 'http://www.ukskate.org.uk/content/view/full/149/2/'. The page features a navigation menu with 'Home', 'News', 'Contact Us', and 'Links'. The main header includes the UKSA logo and the text 'united kingdom skateboarding association'. A 'NEWSFLASH' section on the right asks 'Why not register?'. The central content area is titled 'MOVING UNITS: FINLAND' and includes a list of 'LATEST NEWS' items such as 'Checkless combat', 'Moving Units: Finland', and 'Stoke New Skateboarder, Show your support!'. Below this is a 'POPULAR' section with items like 'Borehamwood Skatepark' and 'South Bank Update'. The main article, 'Moving Units: Finland', is written by Kevin Parratt on Friday, 23 September 2005. It mentions that the UKSA likes the 'Palms' museum project in Helsinki. The article is accompanied by a grid of images showing skateboarders in a large, curved, white structure. A 'PAYPAL DONATIONS' section is on the left, and a 'DONATIONS' list is on the right. The page footer contains copyright information for 2005.

The Side Effects of Urethane Collective: Rich

b. 1975, 1978 Great Britain. Both live and work in London.

For the artists' collective called *The Side Effects of Urethane*, one key question concerns the right to public spaces, which are increasingly being taken over by commercial or other privately-owned interests. To whom does the city belong and for whose needs is it developed? Through its persistent and energetic efforts, the collective has already had an impact on the London streets with its skateable sculptures. This hybrid concept represents a merging of functionality with aesthetic aspects, physical enjoyment with visual enjoyment. Another key concern of the collective is expressing the creativity that exists with-in and around the skateboard culture, photography, graphic and product designs, film making, writing, and journalism.

"Skateboarding is creative," says Richard Holland. "Most physical sports are about winning, skateboarding is not. It makes you try harder as it needs a lot of dedication and talent. I think more people need to understand that skateboarding is more than just a physical activity, but a form of creativity that grows from the environment it exists in. Just like any form of creativity. Just like art, each person has a unique style and view on tricks."

The skateable sculpture *Aalto* at Kiasma is the biggest one the collective has created so far, and it takes over the entire fifth-floor exhibition hall. In terms of its design, it engages in a dialogue both with the museum's architecture and the roots of skateboarding. It also has two satellites outside the museum in the form of concrete sculptures placed in the cityscape: one near Kiasma and one in eastern Helsinki.

1) Do you consider your work to belong to the field of visual art or is it rather some other form of cultural activity / activism?

The nature of the activity is creative, the possibilities presented in each environment have endless combinations, the expressed result is mostly situated within the urban landscape. Our work raises awareness to such thoughts, feelings and ideas, but the sculptures also act as a catalyst for such movements and expression. In some sense the work covers all of the above, as it is the personification of the physical activity in sculptural form, causing and influencing a cultural activity.

24 first we take museums ZINE KIASMA

Richard Holland, Toby Shuall

2) Why did you choose youth / youth culture as the subject matter for your work?
The work, the actual activity is considered by most the above subject, as it is mostly performed by the audience in question. The piece reflects the natural shape of a wave, but brought into focus for the use of skateboarding. You could also argue that this piece is an obvious nod to skateboarding's surf history, as such a piece has never been created.

3) Are there more specific issues that you wish to underline in your work?
The issue of public space is important to me, and the majority of the Side Effects Collective. There is becoming less and less of these free areas in most western cities, especially London where I live. Corporations and organizations are channeling more resources into creating areas that are aimed at making the public consume. The area along the river Thames in London is a perfect example of this privatization of space, as Southbank is now re-developing it's open space purely to accommodate space for commercial properties.

4) What are the sources of inspiration for your work?
Nature inspires me the most, as this is constantly adapting to the atmosphere, but the we do get bombarded with other thoughts, ideas, logos, corporations and shallow marketing strategies on a daily bases. As humans in a city subconsciously these must affect everybody in some way, but consciously we try not to let them.

5) Do you find the museum / art institution a problematic context for your work?
The fact that a gallery is embracing such creations is a interesting juxtaposition of ideologies, but I do not think that this is problematic. Skateboarding adapts to the surrounding architecture and situations presented, each encounter achieves different results and expressions. Why should this be a problem in a gallery environment? No, if anything; it is a chance to create a installation that has never aesthetically or technically been visualized.

6) Is urban or street art relevant to your work / life as an artist?
Yes, they are part of mine and every city challenges psyche, whether it is conscious or subconscious. This free expression breaths life into these environments, without this, towns and cities would become very corporate, as every designed piece of architecture is aimed at channeling people into certain activities.

Richard Holland

WORDS:

Aalto, 2005
Sculpture (plywood, wood)
Design by Richard Holland

Triangle Block, 2005
Mould cast concrete
Design by Richard Holland
The work has been supported by UNSAN II - yhteisöalustoehjeina

Triangle Block, 2005
Mould cast concrete
Design by Richard Holland
Forestry company DPM has supported the realization of the works by donating the plywood used in the project

In collaboration with: BRITISH COUNCIL

The realization of Aalto would not have been possible without the help of architect Steve Mitchell. Artist Toby Shuall and artist Marcus Oakley.

KIASMA

first we take museums ZINE 25

THE HIDEOUT TODAY

ISSUE 2 9 September 2005, Friday

EDITORIAL

Judging from the mails we get about coming deliveries, the fine weather hasn't put people's mind off the Autumn/Winter collections.

Hence, we kickstart the issue with a great piece on SUPREME and a first view of their latest in October's issue of i-D magazine. James Jebbia explains the feel of the collection, "I guess you could look at someone like Jamal Shabazz, but what we do is take an overall feel and update it to something that's decidedly now". Get your copy of i-D's Nationality issue to find out more.

As for the eagerly-waited NEIGHBOORHOOD denim, we will be receiving the first style sometime in September, but do not have an actual date yet. Please check here to stay updated.

Our store sale is still on and will end next week. Items from GOODENOUGH, NEIGHBOORHOOD, UNRVALED and more at up to 40% off.

Finally, THE HIDEOUT will be getting some exciting new brands for the coming season. To find out more, look out for future issues!

CLOSE UP

MAP OF AFRICA

The second record from MAP OF AFRICA is now in! Thomas and Harvey, the duo behind MGA, spoke to i-D recently about their latest venture. "We wanted to sound like Motorhead doing Can or Chris Rea doing ZZ top," said Thomas. Harvey added, "We just channelled our dead heroes." A limited run of GIMME 5 t-shirts with design by Harvey is also available.

NEW

WJTAPS HELLWEEK SERIES

Our first hits for Autumn/Winter is the Hellweek series of sweat shirts and hoodies from WJTAPS. Unlike your regular desert-and-forest-shades fatigues, these ones come in pastel tones of Pink, Purple, Mint Green and Leaf Green. The fabric has been pre-washed to ensure the wearer's comfort to wear yet can keep its shape well. Also in regular Black, Navy, White, Brown and Grey.

RECOMMENDED

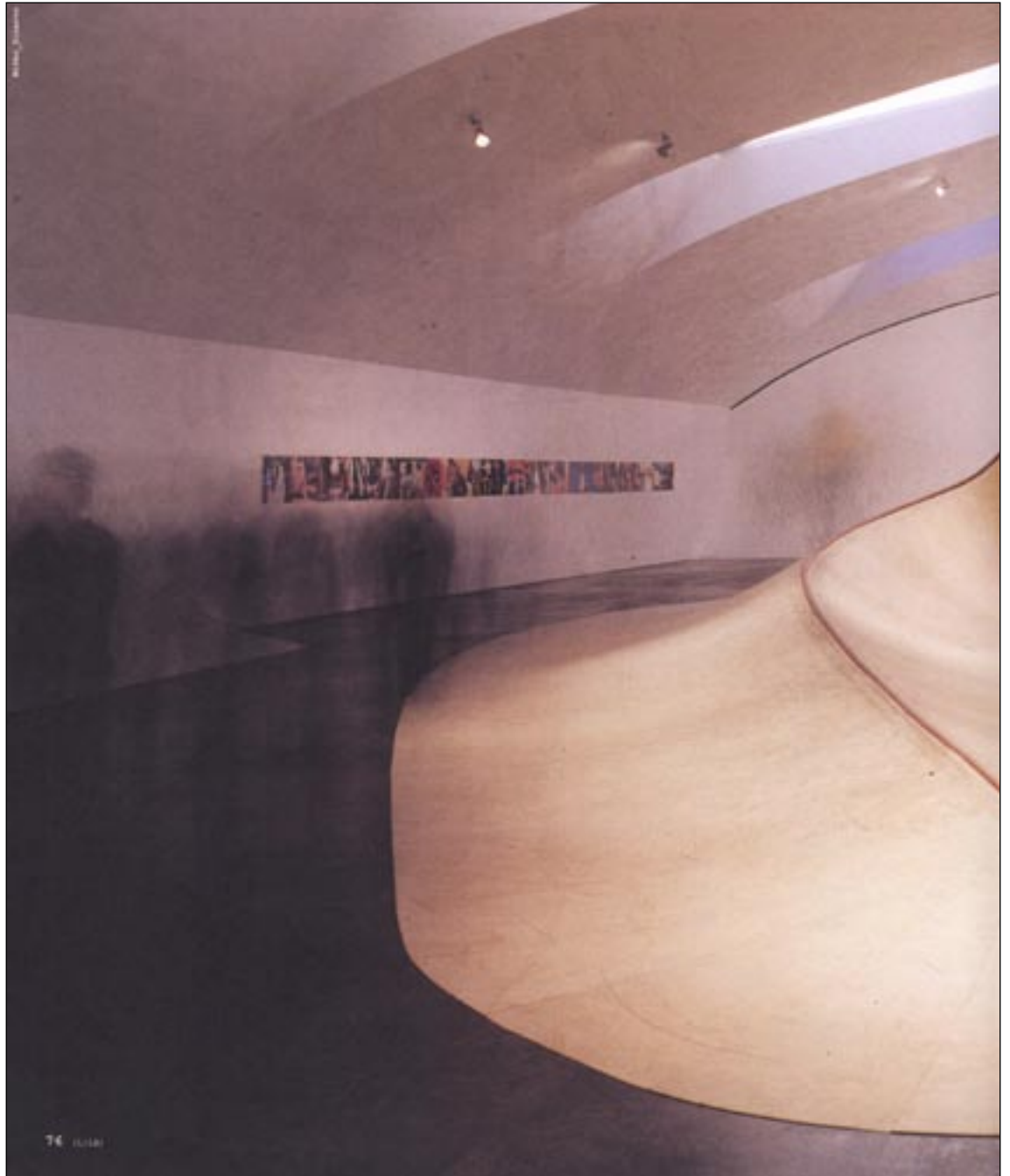

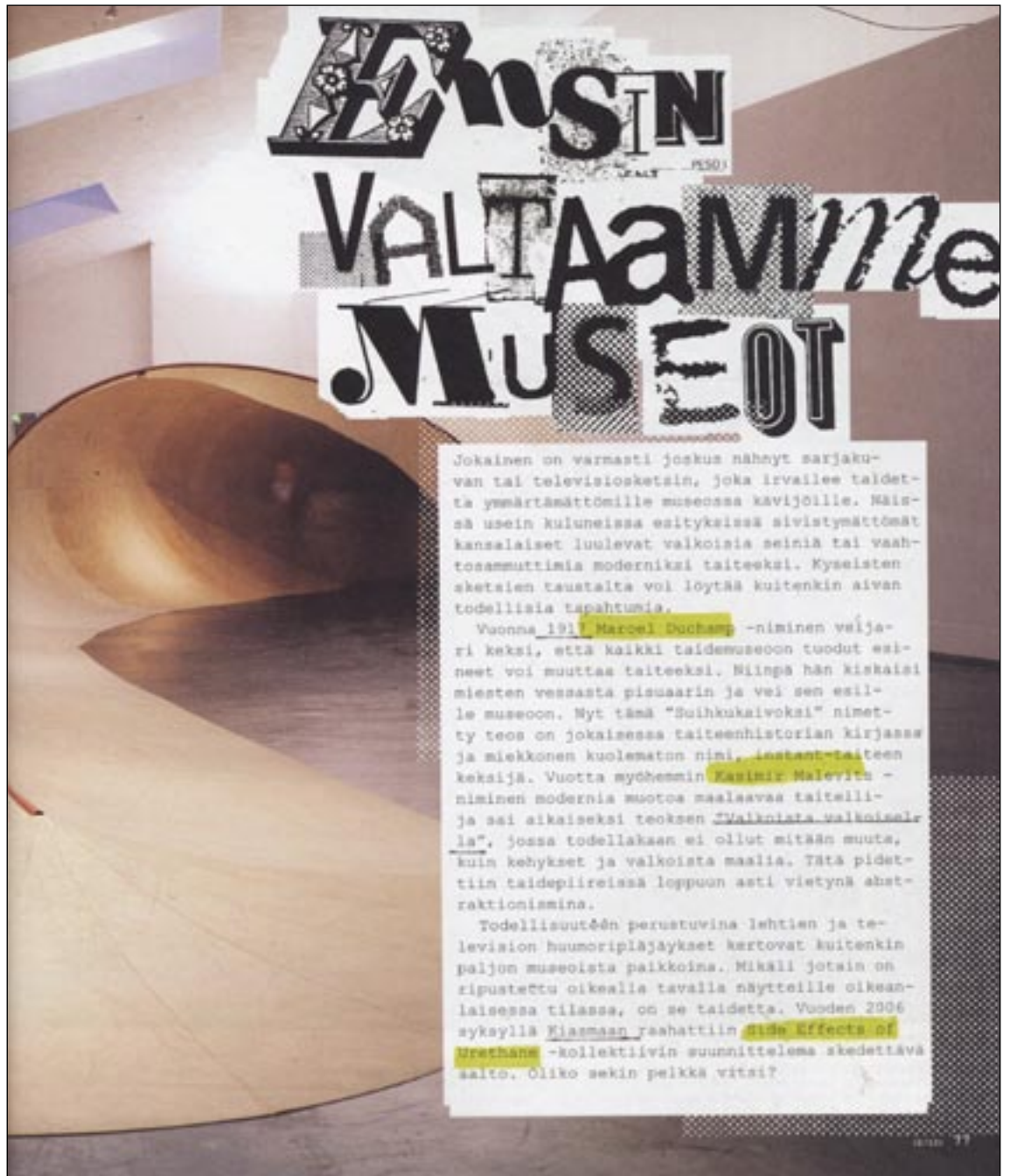
FIRST WE TAKE MUSEUMS

Try skateboarding in a museum - you'll be led away quicker than you can attempt a kickflip. Except at the Museum of Contemporary Art Kiasma in Helsinki. Skateboarders are welcome in their premises every Wed 6 - 8 pm as part of FIRST WE TAKE MUSEUMS. This exhibition attempts to bring urban culture into the world of modern art by examining contemporary urban arts, cultural disturbances, and their expression in youth culture. Try the impressive sculpture-like ramp built by members of a British contingent. Other exhibits from representatives of France, Germany, Japan, US and more. Opens 10 Sep - 20 Nov 2005.

T +44 (0) 20 7437 4923 F +44 (0) 20 7267 8486 E info@hideoutstore.com
©2005 HIDEOUTSTORE.COM ALL RIGHTS RESERVED.

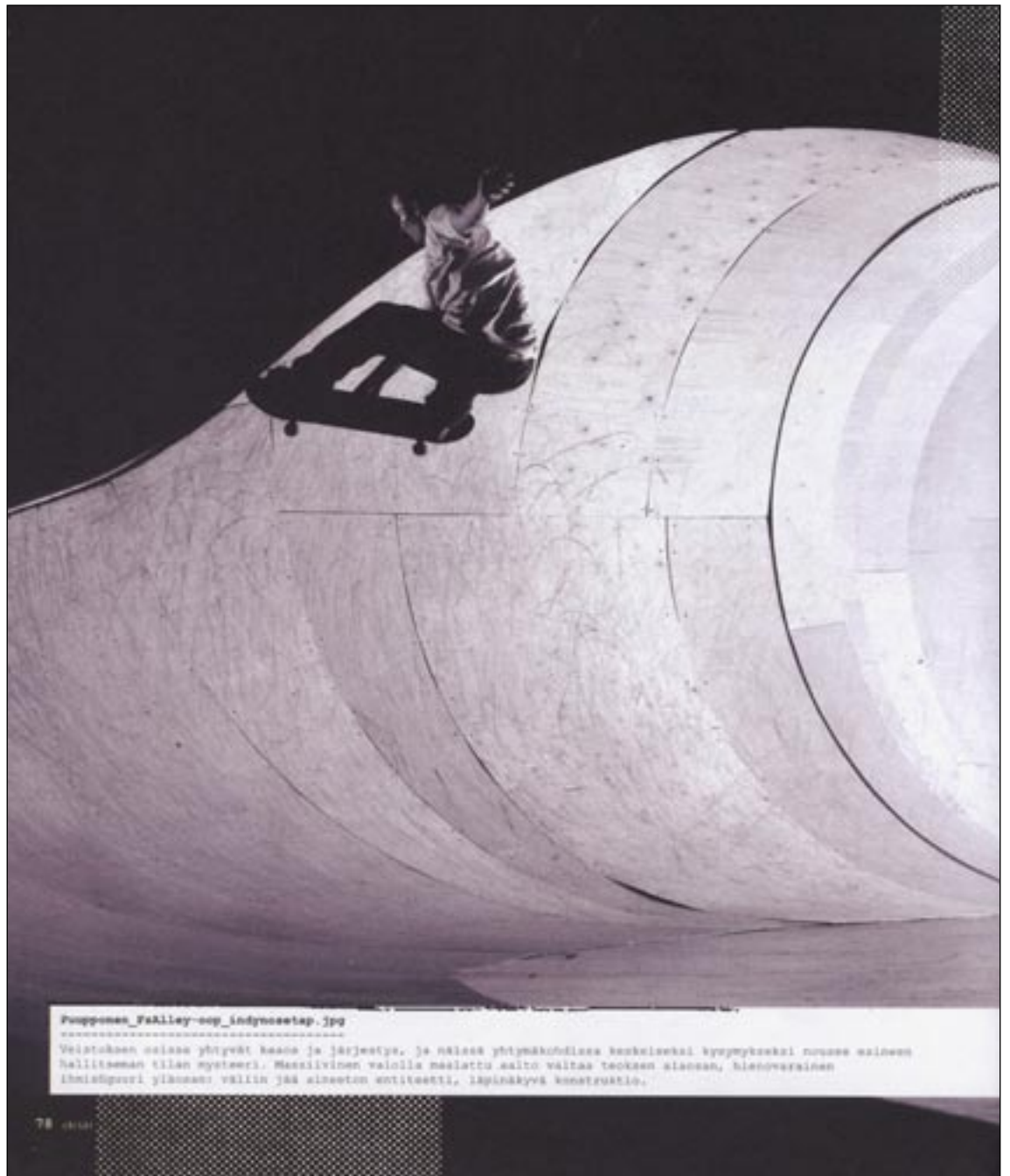

Jokainen on varmasti joskus nähnyt sarjaku-
van tai televisiosketsin, joka irvaillee taidet-
ta ymmärtämättömille museoissa kävijöille. Nais-
sä usein kuluneissa esityksissä sivistymättömät
kansalaiset luulevat valkoisia seinäiä tai vaah-
tosammuttimia moderniksi taiteeksi. Kyselsten-
sketsien taustalta voi löytää kuitenkin aivan
todellisia tapahtumia.

Vuonna 1911 Marcel Duchamp -niminen vaijari
keksi, että kaikki taidemuseoon tuodut esi-
neet voi muuttaa taiteeksi. Niinpä hän kiskaisi
miesten vessasta pisuaarin ja vei sen esil-
le museoon. Nyt tämä "Suihkukaivoksi" nimet-
ty teos on jokaisessa taiteenhistorian kirjassa
ja miekkonen kuolematon nimi, instant-taiteen
keksijä. Vuotta myöhemmin Kasimir Malevita -
niminen modernia muotoa maalaavaa taitelli-
ja sai aikaiseksi teoksen "Valkoista valkoisal-
la", jossa todellakaan ei ollut mitään muuta,
kuin kehykset ja valkoista maalia. Tätä pidet-
tiin taidepiireissä loppuun asti vietyinä aht-
raktionismina.

Todellisuuteen perustuvina lehtien ja te-
levision huumoripläjäykset kertovat kuitenkin
paljon museoista paikkoina. Mikäli jostain on
ripustettu oikealla tavalla näyttöille oikean-
laisessa tilassa, on se taidetta. Vuoden 2006
syksyllä Eiasmaan raahattiin side Effects of
Urethane -kollektiivin suunnittelema skedettävä
saatto. Oliko sekin pelkkä vitsi?

Puupponen_FaKiley-ooq_Indynostap.jpg

Veistoksen osana yhtyvät kauneus ja järjestyks. Ja näissä yhtymäkohdissa keskittyy kysymykset ruuissa esiin
hallitsemisen tilan mysteerit. Massiivinen valolla maalattu aalto valtaa teoksen alaosan, hienovarainen
ihmisfiguuri ylikannan välillä jää aineeton entiteetti. Iäpitävyä konstruktio.

78

Aalto oli nimenomaisesti tilattu Ensin valtaamme museot -näyttelyä varten. Se oli siis suunniteltu taide-esineeksi juuri Kiasman ylintä kerrosta silmäillä pitäen. Näin jättimäinen rakennelma ei voi olla täysin huumorimielellä tehty tai tilattu. Myös teoksen surffaukseen pohjautuvat juuret välittyivät skedeejälle hyvin nopeasti, mutta Aallolla on myös taiteen piirissä oma historiansa. Se on symbolina ikivanha taiteen historian aikana monesti kierrätetty aihe.

Taidehistorioitsija voisi päätyä Aaltoa analysoidessaan Antiikin joonialaisten aaltomaisien pylväänpäiden kautta Sydneyn opperataloon, tai vaikkapa Aalto-maljaksoon. Tämä näkisi myös, miten Aalto kiinnittyy modernistiseen veistotaiteeseen, esimerkiksi sen kautta, miten se ottaa haltuunsa koko näyttelytilan. Ennen 1960-lukua oli tapana, että veistoksella oli jalusta, joka erotti sen ensinnäkin näyttelytilasta ja toiseksi muista taide-teoksista. Aallon kohdalla tämä erottava jalusta on kyysin kadonnut ja veistoksesta on tullut kiinteä osa koko museorakennusta - ei yksittäinen veistos vaan kokonainen tila. Tässä vaiheessa alkaa olla jo vitsejä vähissä. Miltä yhtäistä skedeyksellä on tämän sortin taidekenetyksen kanssa?

Kiisän samalla tavoin, kuin Malevitšin "Valkoista valkoisella" ei ole taideteos, ennen kuin se vietään museoon, rullalautailun näkökulmasta Aalto ei ole valmis ilman skedeejää. Jos härveliä ei voisi ajaa laudalla, se olisi täysin hyödytön kapistus. Toisaalta kuva kyseisestä veistoksesta ilman rullalautailijaa on Malevitšin teoksen kanssa samalla tavalla abstrakti. Se tarjoaa kaikki mahdolliset tulkinnat, ja samaan aikaan ei mitään. Toisaalta jokainen renkaas jälki valkoisessa seinässä antaa sille uusia merkityksiä.

Aalto siis antaa enemmän, kuin perinteisesti taideteos. Maalaus tai veistos kuvaa yleensä todellisuutta vain oman esityksensä keinoilla. Aalto sen sijaan on hetkellisesti koko todellisuus

siitä skeittaavalle. Jos verrataan tätä veistosta vaikkapa suurimpaan osaan muita samassa näyttelyssä nähtyjä duuneja, ero korostuu. Videot, valokuvat tai maalaukset, vaikka monet hienoja ovatkin, vaikuttavat ihmiseen näön ja havainnoinnin kautta, mutta eivät suoraan fyysisesti. Muut esitykset ulottuvat vain katsojan mieleen, Aalto myös ruumiiseen - ainakin jos tämä katsoja ja osallistuja on skeittari.

Ihan helppoa ei rullalautailun järjestäminen museotiloihin ole varmasti ollut. Vaikka veistos on nimenomaisesti suunniteltu skeittattavaksi, on sen käyttöä lieveilmiöiden ehkäisemiseksi rajoitettava, tässä tapauksessa kahteen skeittivuoroon viikossa. Kiasma ei ole skeittihallii. Museon sääntöjen noudattaminen sitoo rullalautailijain onien ehtojensa alle, pitäen näin yllä taidemuseon tarvitsemää arvovaltaa. Aallon päälle ei saanut normaalia näyttelyaikana edes kiipustaa miten mieli, vaan moisen toiminnan kieltäviä lappuja oli siroitettu ympäri veistosta.

Näin ollen kokemus talven hallikautta vastaavasta vanerin, putkien ja pölyn maailmasta jäi monelta saavuttamatta. Vaikka museo haluaa esitellä skedeystä, se pystyy näyttämään siitä vain pienen viipaleen. Skedeyksen tarjoama elämä se ei voi peikalle katsojalle tarjota.

Aalto-teos on silti skeittauksen näkökulmasta pieni voitto - antaaahan se sille taidemaailman hyväksynnän. On asia erikseen, haluavatko tai tarvitsevatko skeittarit tätä hyväksyntää. Monelle skeittarille taide-elämä ei merkitse mitään. Kun mistä voin voi tehdä taidetta, voidaan skedeystäkin sietää museossa, vaikkapa virtsaan upotetun krusiikkain tai kissan tappovideon seurana - merkityksettömänä av-huttuna, osana taidehistorias. Skedeyksestä on näin ollen tullut tarpeeksi sisäsiistiä modernin taiteen museoon. En puhuisi vitseistä tämän ilmiön suhteen.

Teksti: Juhani Mäkelä

THE SIDE EFFECTS OF URETHANE

Side Effects of Urethane on se porukka, joka suunnitteli Kiasman skedevaihtoksen, skaitatteluissa ryhmän jäsen Richard Hallan.

Miten Side Effects of Urethane alkoi?

lauuliais että taa kollektiivi alkoi meidän ensimmäisen näyttelyn myötä. Se oli alunperin **Toby Fattersonin** idea. Toby halusi piCSä näyttelyyn, jossa olisi mukana maalauksia, piirteitä, valokuvia ja kirjoittavia ihmisiä skaittityhtöisön sisästä. Sillä ei ollut mitään kantavaa ideaa näyttelylle, mutta kuin "näin moni skaittari tekee luovia juttuja, eikä sitä tuode kovinkaan paljon esille medioissa". Skaittaus kun tarkoittaa yleensä niille samaa kuin X-Game. Toby seurusteli silloin tan pryttyä tekemän työn kanssa ja osistui saamaan Playstationilta rahaa tätä varten sen tyttöystävänsä avustuksella. Me saatiin sitten hankittua kassa puutavaraa ja näyttely pystytettiin rakennukseen, jossa oli määrä soneerata asuntoja. Se oli tällä kirjaimellisesti autotalli ison remonttikunnossa olevan rakennuksen takana.

Mä oon vähän sekaisin nimien "Moving Units" ja "Side Effects of Urethane" kanssa. Mikä niiden ero on?

Side Effects on ryhmä, kollektiivi. Meidän ensimmäisen näyttelyn nimi oli myös sama, kun taas seuraava oli nimeltään **"Surface in Det weni"**, joka oli silloin installaation nimi (tyyppessä oli geometrisia kuvioista muodostuva pyris-rakennelma, joka maalattuna näytti kuvissa lähinnä tietokoneella tehdyitä 3D-mallinnukselta -toim.kunn.). Tämän ensimmäisen näyttelyn nimi taas tuli siitä, että me kaikki skaittarit oltiin uretaanin sivutuotteita. Kaikki mitä me tehdään, jooottaa juurensa jollakin tapaa skaittaukseen. Moving Units -nimi taas tuli siitä, että me kaikki oltiin yksiköitä, jotka liikkuu kaupungin läpi. Ne "Unitit" oli betonivaistoksia, jotka oli myös liikuteltavissa. Side Effects on siis se ryhmä, joka se teki ne **"Moving Units"** -vaistokset.

Ketkä kuuluvat teidän kollektiiviin?

Avaishenkilöt ovat mun lisäksi **Toby Shuall** ja **Marcus Oakley**. Meidän lisäksi mm. **Peter J. Evans**, **Toby Fatterson**, **Vaughan Baker** ja lukuisat muut osallistuu aktiivisesti näyttelyihin.

Mukana on siis noin 10-20 henkilöä ryhmä, mutta se oltiin täysin avoimia. Jos joku haluaa mukaan meidän juttuihin, niin se on tervetullut.

Mä muistan tän oisko oltu Foundationin tarran, jossa sanottiin "Just because you are a skateboarder, doesn't mean you are an artist". Mitä mieltä sä olet asiasta?

Tottahan se on. En minikaan pidä itseäni varsinaisesti taitelijana. Oltiin se outoa, jos sinusta puhutaan **skaittari-taitelijana**, vain sen takia että mun työt on esillä galleriassa. Etkä se ihmiset jotka skaittaa meidän vaistoksella? Ne on yhtäläillä oia taidetta, kuin se vaistua itse. Yhtäkkiä jokainen, joka tekee jollain luovaa, on taitelija, koska ne tekee sitä galleriassa tai museossa.

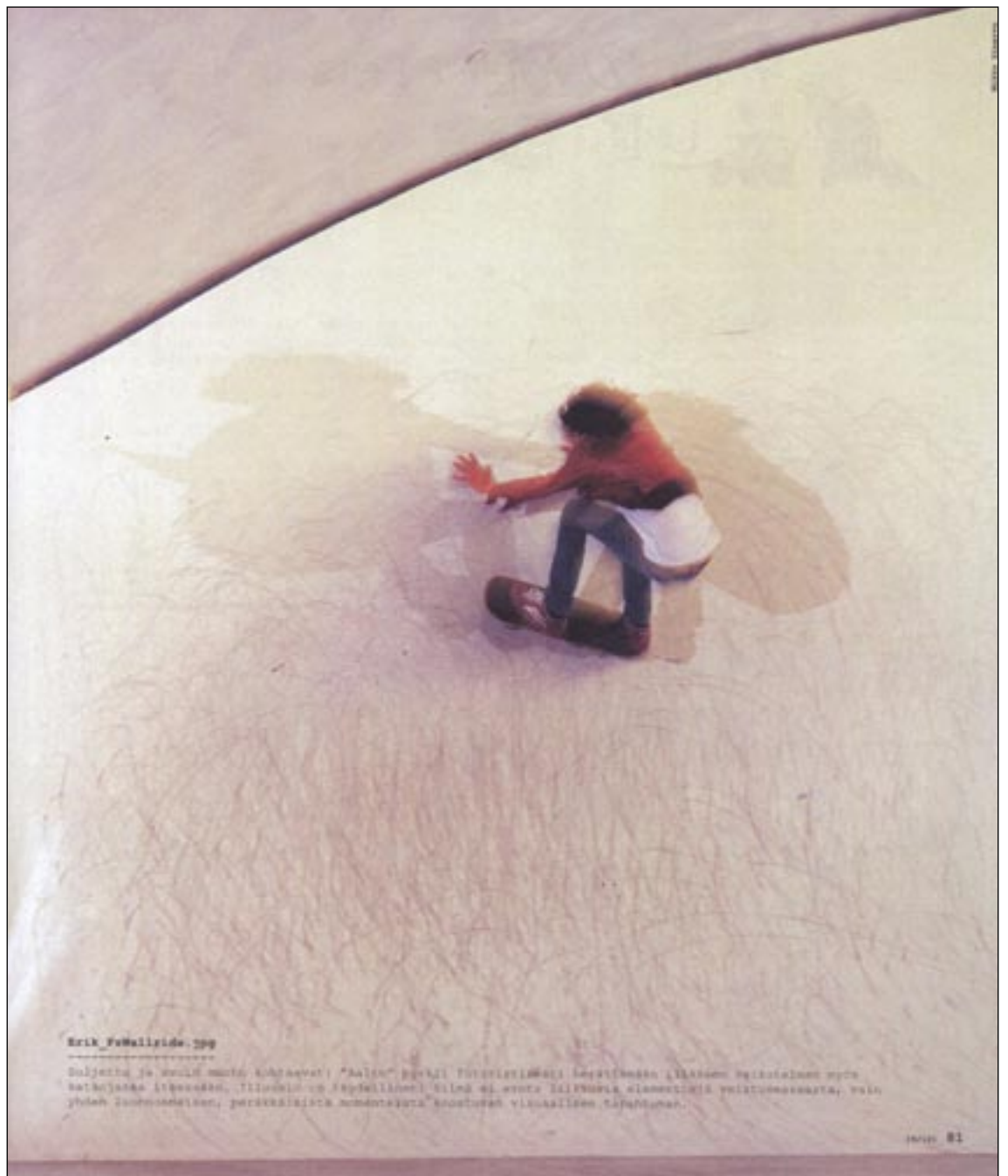
Onko näitten skaittavien vaistosten tekemisessä joku syvempi päämäärä? Ne voi helposti nähdä vain tekosyynä rakentaa spotteja muka taiteen nimissä?

Sekä on tosi hyvä tekosyy, eikä olekin? Miksi ihmisessä ei voisi rakentaa skaittispotteja ja taiteen nimissä? Pääsee paljon helpommalla, kuin että alkaisi tekemään skedeparkkia. Ei ole niin paljon sääntöjä ja rajoituksia. Skaittava vaistokseen voi olla elefantin kassa ja sen pää, jossa on hiuksia. **Taide avaa niin paljon enemmän mahdollisuuksia, kuin tavallinen skedeparkki.**

Puhutaan vähän tästä Aalto-vaistoksesta? Miten te päädyitte tekemään sen Kiasmaan?

Vaistoksen suunnittelu oli varmasti se helpoin osa koko prosessia. Kiasman henkilökunta oli se porukka, jotka todella saivat tämän jutun tapahtumaan. Ilman **Virve Sutista**, **Riitta Ratinen** ja **Patrik Hybergin** mistään ei olisi tullut mitään. Ja täytyy kiittää myös **Kirsi Eerhusta** **British Councilista**. Ne näkivät altyttömästi vaihua käytännön asioiden steen. Meillä on ollut yrityksiä työskennellä Barcelonassa ja Rotterdamissa vastaavien tahojen kanssa, mutta kumpikin niistä yrityksistä epäonnistui. Yhteistyökumppanit oltiin järjestivät kyllä tapaamisia ja asioista puhuttiin, mutta ne eivät pystyneet mukaan asioista eteenpäin yhtä lujaa eteenpäin kuin Virve ja Riitta tsällä tekivät.

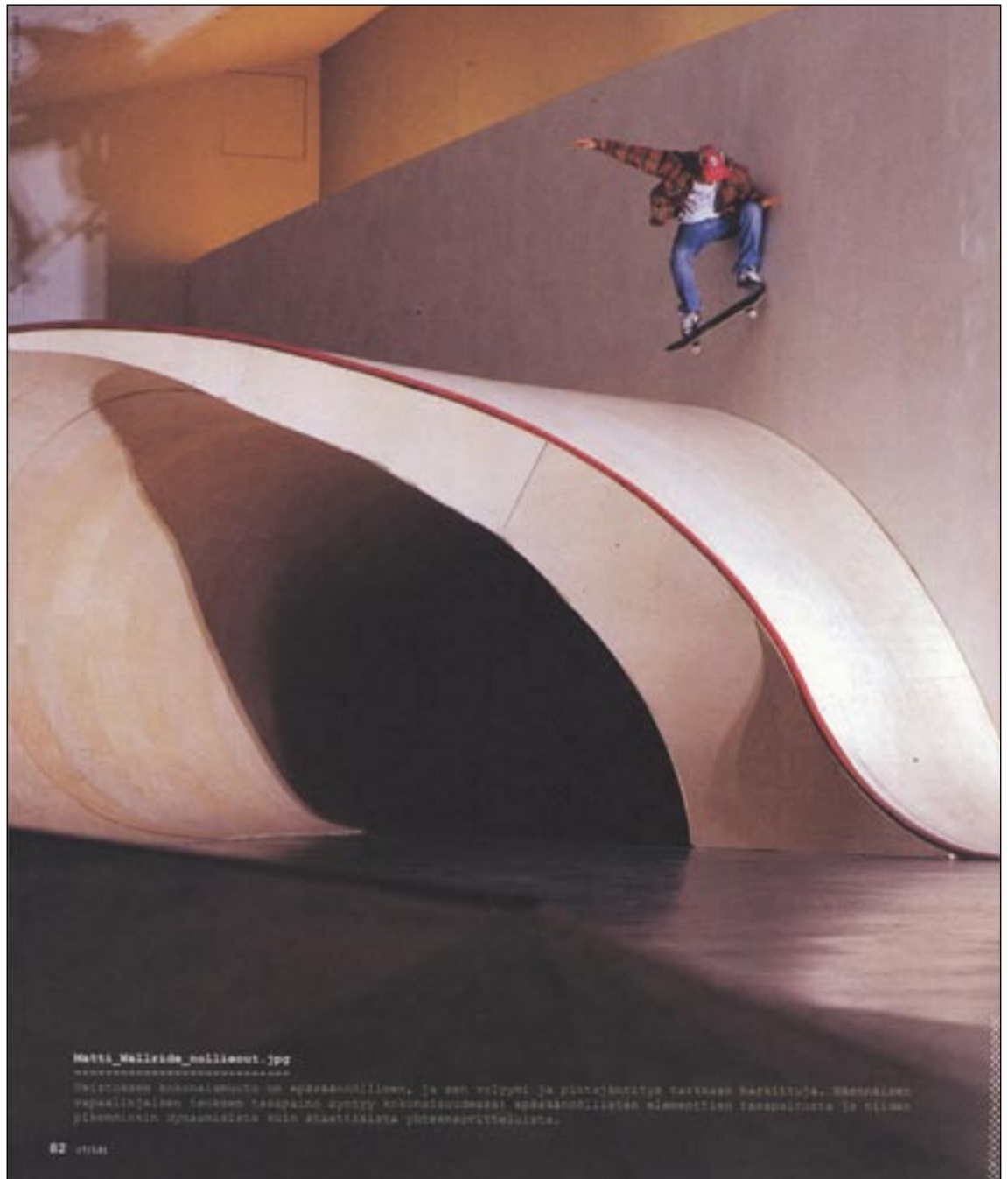

Erik FuWallside 200

Suljetta ja sulut murea kokeavat: "Aalto" pyrkii futuristiseksi leikkimään liikkeen sijastaan myös katejaka itseään, tiluksi on kypäällinen silmä ei voina ilmiänsä klemmitä viitteenkasta, vain jylhä luonnollinen, peräkkäisistä kummitajuta" kuostuvan visuaalisen tajuuttaman.

81

Seu Flippofakia

"Aallossa" on yhdistetty erikokoisia muotoja, jakoja ja suuntia yhdeksi orgaaniseksi kokonaisuudeksi. Orgaanisuuden tunnus lisää teoksen sisään sijoitettujen ihmiskappaleiden -- jatkuvuuden sinettiä sisältävät muodot tilassa. Vitkoon ja sisäisen plastisuuden välillä epätty silta vastaa kun Spurrin haalea projektin lankkaa valistukseen pistään.

Onko suomalainen arkkitehti Alvar Aalto tuttu nimi sulle? Onko sillä mitään tekemistä veistoksen nimen kanssa?

Ne mietittiin sitä nimeä aika pitkään ja muun muassa vaihtoehto "Wooden Wave" oli ajalla. Sitteen se kysyin Patriikilta suunnasta sanalle "wave", joka on tietysti "aalto". Patrik kertoi, että Alvar Aalto oli suuri innostaja Steven Hollille, joka on Eliasan arkkitehti. Ja onhan "aalto" todella miellyttävä ja pehmeä suomalaisen sana. Sen suhteen asiat vain loksatti kahdalleen.

Eiä nyt te olette osa tätä jatkumoa Alvar Aaltoa Steve Holliin?

Sivon. Se oli todellakin hieno yhteensattuma.

Millaisia projekteja Side Effectsillä on tiedossa tulevaisuudessa?

Meillä on toivottavasti näyttely Lillissä ensi

vuoden puolivälissä. Siellä tulee olemaan muutama "Moving Unit". Näyttelytila itsessään tulee toimimaan esittelyalustana, mutta myös skeitattavana installaationa. Tällä kertaa veistos tulee olemaan vielä geometrisempi, eikä lähenkään niin maanilainen kuin Eliasan "Ajto". Aina pitää uudistua, enkä usko, että meidän pitäisi alkaa rakentamaan tällaisia luonnosta mallinsa ottavia möykkyjä joka puolelle. Tai ehkä meidän pitäisi?

IAN BORDEN

Skeittaus kattavasti tutkiin akateemikko maailmassa ja hänen kirjansa "Skateboarding, space and the City - Architecture and a Body" on tieteellisesti kunnianhimoinen yritys määrittää rullalautailus. Borden toimi Lontoon yliopiston alaisessa Bartlett Schoolissa arkkitehtuurin ja kaupunkitutkimuksen professorina ja on skeittannut 70-luvulta lähtien. Hän siis tietää mistä puhuu.

Mitä ovat kontaktit rullalautailuun ja mistä kirjan kirjoittaminen lähti liikkeelle?
Aloitin skeittamaan 16-vuotiaana. Silloin oli vuosi 1978. Skeittasin kolme vuotta ja tulin koulullisen hyväksi. 70-luvulla skeittaus oli todella parkkipaikoista, itse rullasin usein Sumford-skateparkissa, joka on muuten vieläkin olemassa. Kiertelin myös paljon skedessä ympäri Englantia. 80-luvun alussa lopetin skeittauksen, kun sursin jalkani pahasti half-pipessä. 1987 lähdin Los Angelesiin lukemaan itseäni maisteriksi ja siellä tutustuin erilaisiin tieteen teorioihin. Kiinnostuin myös uudelleen skeittauksesta ja kirjoitin yhdessä seminaarissa esseen sen historiasta. Käytännössä se siten vain lähti ajan myötä paistamaan ja kirjani on kyseisen prosessin tulos. Skeittauksen aloitin uudelleen kuitenkin vasta, kun sain kirjan valmiiksi vuonna 1999. Halusin tehdä akateemiset jutut pois alta, ennen kuin päästaisin taas skeittaamiseen. Sullasin vuosittuhannen vaihteessa aktiivisesti kolme tai neljä vuotta, mutta nyt olen innostunut enemmän autoilusta. Käyn ehkä kaksi kertaa vuodessa skedessä.

Oliko vaikea tutkia skeittausa? Olet kuitenkin itse skeittari ja tavallaan sisällä siinä kulttuurissa? Joku voisi ajatella, että se on tieteen näkökulmasta hiukan arveluttavaa?
Teoriapuhut wii heikko - esimerkiksi käyttämäni LeFebvren tilisteoria - ne oli helppo perustella, ja mielestäni juuri skeittarina pystyin kirjoittamaan kokemuksista. Jos ei itse ole koskaan skeittannut, ei voi ymmärtää mitkä erilliset piirteet tuntuvat laudan alla tai mitkä vahti laudan päällä tuntuu. Vaikeinta oli löytää skeittaukselle suurempaa yhteiskunnallista merkitystä. En halunnut pistää suoraan omia ajatuksiani paperille, joten käytin kirjassa lähteinä paljon lehtiartikkeleita. Kävin läpi lähteenä määrät skeittauksesta, lähinnä Sidewalk Surfella. Teos-kerä, Teoskerä, Skateboarderit ja Big Brotherit.

Monilla on kuva, että skeittaus on joko leikkimistä tai sitten huumeidenkäyttöä ja suuta vaavaava. Mikä sinusta oli tärkeää tutkia skeittausa?
Yksi syy oli juuri todistaa, että se ei ole mitenkään lapsellista. Ajattelin, että jos maailmassa on ~~skedessä~~ ~~skedessä~~ skeittaavaa ihmistä, ei se voi olla siven turha ilmiö. Mielestäni turhan monet ajattelevat, että esimerkiksi taideteollisesti tärkeät asiat ovat aina gallerioissa tai museoissa. Mistä pitäisi tutkia myös virallisten instituutioiden ulkopuolista toimintaa. On paljon taideteollisesti tärkeitä ja hienoja asioita, jotka eivät ikinä päädy museoihin. Skeittaus ja vaikkapa graffitien teko ovat sellaisia.

Mitä mieltä sitten olet tästä näyttelystä ja ylipäätään siitä, että skeittausa viedään taidemuseoihin?
Viidin siitä, kun näyttelyt toteutetaan niin kuin taalla - yhdistellen oikeata skeittausa ja taidetta. Joskus näkee näyttelyitä, joissa on kerätty pelkästään dekkigrafiikoita. Ochan sekin mielekkäintä, mutta ei valitavasti kovin laajaa kuvaa skeittauksesta sen oman kulttuurin ulkopuolelle.

Käsitteet kirjassasi siitä, miten kaupunkia katsotaan skeittarin silmin. Tarkoitat sillä rullalautailijalle tuttua tapaa nähdä ja löytää kaupungissa erilaisia skeittavia rakenteita. Katsot itse kuitenkin kaupunkia myös arkkitehtuurin tutkijana. Onko näillä kahdella eroa ja onko toinen jollakin tavalla valitseva tapa jäsentää ympäristöä?
Katson kyllä kaupunkia skeittarin näkökulmasta, etsien aina pieniä hankkeja ja kurbveja. Sitä taitoa tuskin koskaan kadottaa. Olen itse 70-luvun skeittari, joten skeittausmielessä huomaan ehkä paremmin hankit kuin ledget. Mutta kun esimerkiksi huomenna lähdän katsalemaan Helsinkiä - Aivar Kallio suunnittelu- ja -kennuksia, Finlands talus yms., olen silloin selvästi enemmän arkkitehtuurista kiinnostunut historioitsija, kuin skeittari.

Kysytään teoriastakin vähän. Puhut kirjassasi skeittauksesta tapana kritisoida kapitalistista kaupunkitilaa. Skeittaus tavallaan kyseenalaistaa sen yhteiskunnan normaalia toimivaa kaupungin. Kuitenkin kovan linjan marxilaisilla (kommunisteilla) on sellainen näkemys, että kaikki joka ei ole suoraan teollista tai maanviljelystuohtantaa on tavallaan ylimääräistä. Näin esimerkiksi taidet ja korkeakulttuuri olisivat vain kapitalistisen ylijäämän tuotosta.

84

Kivi_PeTlip.jpg

Maailman tähtäisyys ja painotus on usein raskas ja
sivullinen käsitteily on usein liian. Sen valo iskeytyy
siunausille, se muuttuu uno ja heron sen liikkumiselle. "Aalto" on
tämä, jossa ääntä on paita tili, yksi liikkeen ääntä.

85

Miten vastaat syytökseen, että skeittaus on tästä näkökulmasta ennemminkin kapitalismin ylijäämää, ei sen kritiikkiä. En ole ihan varma, olenko samaa mieltä kanssasi kovasta markkinaarvosta (maurua), mutta yhdellä tasolla voi tietysti sanoa, että skeittaus tosiaan on hyvin toimeentulevan luokan vapaa-ajaviihkeharrastus. Kyllähän skeittaus on hyödyntänyt ja tuottamattomia toimintaa, jos sen haluaa näin ajatella. Kuitenkin yksi mielenkiintoisimpia seikkoja siinä on juuri kaupallisuuden kritiikki. Skeittaajan ei tarvitse sinänsä tuottaa mitään tai ostaa asioita omissa kaupungeissa. Kuitenkaan skeideijat eivät ole mitenkään läiskoja - päinvastoin, he ovat usein todella energisiä, mutta eivät siitä tuota mitään. Skeittaus on oikeutus olla tuottamatta mitään. Toisaalta on todella jännittävä, miten sen ympärillä pyörii paljon tuottavuutta, esimerkiksi graafisen suunnittelun ja filmin tekemisen suudoissa. Tuskin vaikkapa Spide Jones tekisi Hollywoodissa filmejä ilman skeidatuksensa. Tai jos miettii skeittivalokuvauksia tai tietokonepelejä. Varmasti yli viisi prosenttia Playstationin myynneistä johtuu Tony Hawk -peleistä. Hawk itse on varmasti ollut suunnittelemassa pelejä aika pitkälle. Skeidauksella on siis jokinlaista markkina-arvoa itsessäänkin. Ja tietysti skeittikengät! Fun itse aloitin pullakautailun, oli Vans pieni californialainen firma. Jos näki Englannissa jollakin Vansit, tiesi että se tyyppi skeittaa. Nykyään, jos näkee jollain Vansit, se ei merkitse mitään. Myös skeittimerkkien vaateteollisuus on noussut ihan uskottomille tasolle.

Mitä mieltä olet skeittauksen filmatisoinnista, valokuvaamisesta ja elokuvien teosta?

Thomas Höglund bediasater.jpg

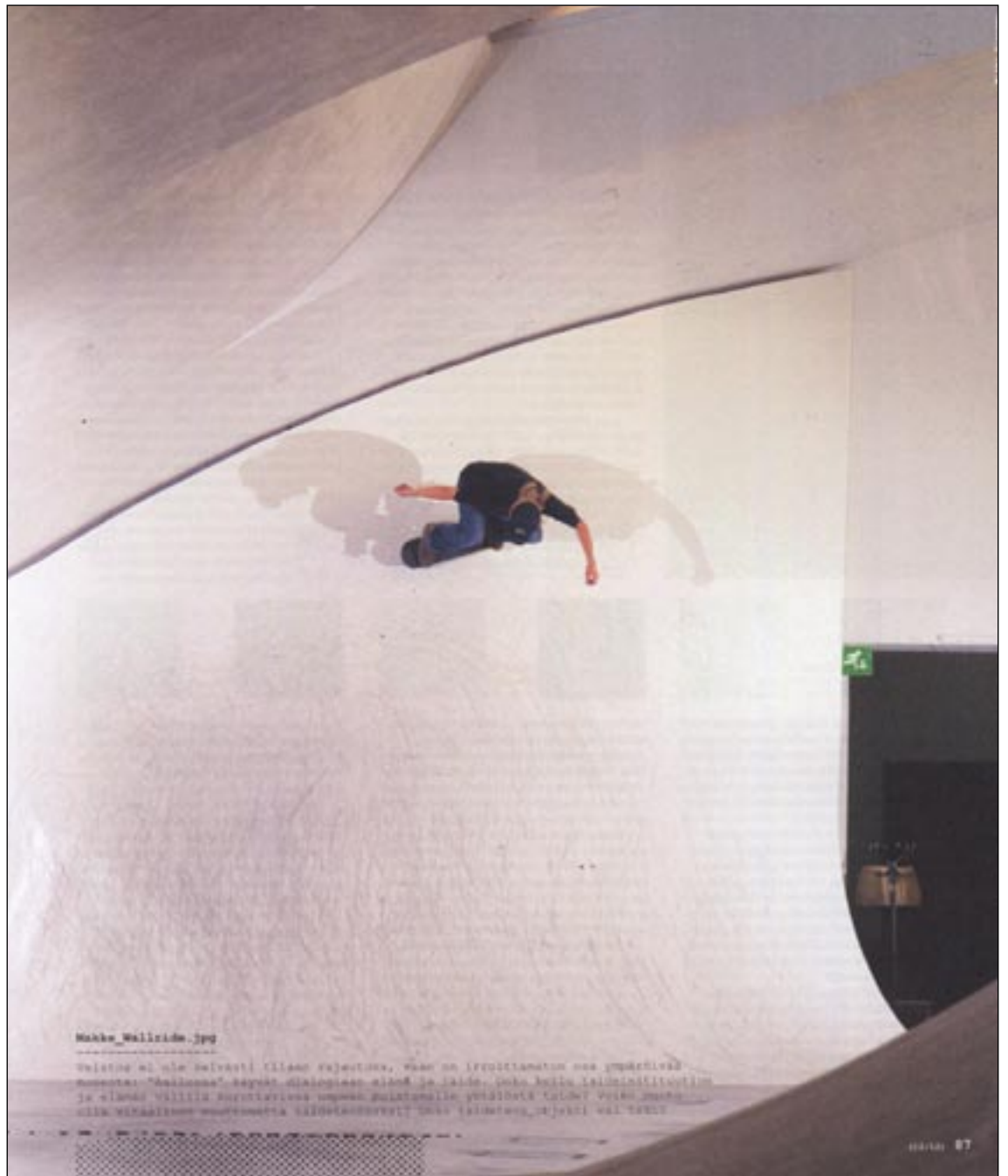
"Aallolla" ei ole aikastaan formaalissa pyrkimyksissä, se osallistuu myös koken taidekulttuuriin disburseihin. Teoksen halki kulkeva punainen linja jakaa valokuvan; toisella puolella jos taide, joka realisoit liikkeen ja mielelläni -- toisella puolella taide, joka pyrkii vakiinnuttamaan esiinviiden asemat tilassa.

Se on todella suuri osa koko skeittikulttuuria, vaikkakaan ei kuvien yksinkertainen ilmiö. Skeittaus on aina ollut hyvin "mediatonutta", ensin lehtien, nykyään videoiden ja DVD:n kautta. 70-luvulla katselimme lehdistä miten jotain tempua tehtiin. Sitten keitimme pöydällä, miten se vedetään ja yritimme itse tehdä samaa. Tavallaan kupioimme trikin tärkeimmän sisällön. Lopulta joku kaveri otti kuvan meistä tekemässä samaa tempua ja ypyrä sulkeutui. Tämä on kuitenkin vain esimerkki siitä, miten paljon yhden tempun tekemiseen sisältyy asioita. Siinä hetkessä skeittari oikeastaan esittää uudelleen sen säteensä trikin, tavallaan tuottaa siitä oman tulkintansa. Koko kuvio on aika monimutkainen. Nykyään koko juttu tapahtuu enemmän ehkä videoiden myötä. Videolla nähtyä suoritusta pyritään jäljittelemään samoin kuin ennen valokuvia. Skeittaritahan käyttävät videokameroita muihin ryhmiin verraten uskottoman paljon. Skeittauksia valokuvaavat tyyppit myös luovat uusia tapoja kuvata maailmaa, esimerkiksi Yriedman 70-luvulla ja Grant Brittain 80-luvulla. Heidän kuvansa ovat uskottoman hienoja tapoja esittää todellisuutta, vaikka ovatkin skeittikuvia.

Entä vaikuttaako skeittaajan ympäristö sitten siihen, onko skeittaus taidetta vai urheilua?

Todennäköisesti skeideparkissa siitä tulee hieman enemmän urheilua. Toisaalta olen itsekin parkkiskeittari. En skeittaa oikeastaan yhtään streettia. Ehkä parkkiskeittaus tosiaan on enemmän urheilullista, mutta kyllä hyvät parkkiskeittarit voivat olla todella luovia. Itse en kylläkään ole kovin luova skeidejä. Minulle urheilu on organisointia, kontrolloitua ja säänneltä toimintaa. Taide taas on itseilmaleveys, kriittistä, erottumista ja itsenäisyyttä. Skeittaus on arkipäivän taidetta!

Makke_Wallride.jpg

Ueistne ei ole helvetti kukaan vajeutava, vaan on iirruuttamaton osa yuuderiivaa
suomen: "Makkeena" seuran dialogissa ei ole ja laide. joka kulla laiminnittuun
ja alkaa välttää suorittavissa onnena puistavalle yuuderiivaa talon vuoksi onnena
alla viraalinen vuorokautta lähtevästä välttää laiminnittuun vai tällä

007/001 07

1.1. Pointer is a fine
 independent architectural
 regional Midwest company.
 The Pointer is the first of a
 series of publications which
 will feature the work of
 various people who have
 "efficiency or inspired" the
 brand. It featured the work
 of Tomoko Shimizu (2)

1.2. Shimizu is a graduate of
 London-based art, graphic
 designers. She
 works and works who
 work "to produce projects"
 the highest achievements
 of understanding in the CR.
 Pointer's award typically
 involve an exhibition of
 artwork (3/4/5) &

1.3. Shimizu's award typically
 involve an exhibition of
 artwork (3/4/5) &

1.4. Shimizu's award typically
 involve an exhibition of
 artwork (3/4/5) &

1.5. Shimizu's award typically
 involve an exhibition of
 artwork (3/4/5) &

1.6. Shimizu's award typically
 involve an exhibition of
 artwork (3/4/5) &

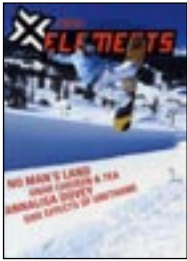
1.7. Shimizu's award typically
 involve an exhibition of
 artwork (3/4/5) &

1.8. Shimizu's award typically
 involve an exhibition of
 artwork (3/4/5) &

1.9. Shimizu's award typically
 involve an exhibition of
 artwork (3/4/5) &

1.10. Shimizu's award typically
 involve an exhibition of
 artwork (3/4/5) &

THE SIDE EFFECTS
OF URETHANE,
Aalto

For the artists' collective called The Side Effects of Urethane, one key question concerns the right to public spaces, which are increasingly being taken over by commercial or other privately-owned interests. To whom does the city belong and for whose needs is it developed? Through its persistent and energetic efforts, the collective has already had an impact on the London streets with its skateable sculptures. This hybrid concept represents a merging of functionality with aesthetic aspects, physical enjoyment with visual enjoyment. Another key concern of the collective is expressing the creativity that exists within and around the skateboard culture, photography, graphic and product designs, film making, writing, and journalism.

"Skateboarding is creative," says Richard Holland. "Most physical sports are about winning, skateboarding is not, it makes you try harder as it needs a lot of dedication and talent. I think more people need to understand that skateboarding is more than just a physical activity, but a form of creativity that grows from the environment it exists in. Just like any form of creativity, just like art, each person has a unique style and view on tricks."

The skateable sculpture Aalto at Kaasma, Finland, is the biggest one the collective has created so far, and it takes over the entire fifth-floor exhibition hall. In terms of its design, it engages in a dialogue both with the museum's architecture and the roots of skateboarding. It also has two satellites outside the museum in the form of concrete sculptures placed in the cityscape: one near Kaasma and one in eastern Helsinki.

Do you consider your work to belong to the field of visual art or is it rather some other form of cultural activity / activism?

The nature of the activity is creative, the possibilities presented in each environment have endless combinations, the expressed result is mostly situated within the urban landscape. Our

work raises awareness to such thoughts, feelings and ideas, but the sculptures also act as a catalyst for such movements and expression.

In some sense the work covers all of the above, as it is the personification of the physical activity in sculptural form, causing and influencing a cultural activity.

Why did you choose youth / youth culture as the subject matter for your work?

The work, the actual activity is considered by most the above subject, as it is mostly performed by the audience in question. The piece reflects the natural shape of a wave, but brought into focus for the use of skateboarding. You could also argue that this piece is an obvious nod to skateboarding's surf history, as such a piece has never been created.

Are there more specific issues that you wish to underline in your work?

The issue of public space is important to me, and the majority of the Side Effects Collective. There is becoming less and less of these free areas in most western cities, especially London where I live. Corporations and organizations are channelling more resources into creating areas that are aimed at making the public consume. The area along the river Thames in London is a perfect example of this privatization of space, as Southbank is now re-developing its open space purely to accommodate space for commercial properties.

What are the sources of inspiration for your work?

Nature inspires me the most, as this is constantly adapting to the atmosphere, but the we do get bombarded with other thoughts, ideas, logos, corporations and shallow marketing strategies on a daily basis. As humans in a city subconsciously these must affect everybody in some way, but consciously we try not to let them.

Do you find the museum / art institution a problematic context for your work?

The fact that a gallery is embracing such creations is an interesting juxtaposition of ideologies, but I do not think that this is problematic. Skateboarding adapts to the surrounding architecture and situations presented, each encounter achieves different results and expressions. Why should this be a problem in a gallery environment? No, if anything, it is a chance to create a installation that has never aesthetically or technically been visualized.

Is urban or street art relevant to your work / life as an artist?

Yes, they are part of mine and every city dwellers psyche, whether it is conscious or subconscious. This free expression breathes life into these environments, without this, towns and cities would become very corporate, as every designed piece of architecture is aimed at channelling people into certain activities.

WORKS:

Aalto, 2005

Sculpture (plywood, wood)
Design by Richard Holland

Triangle Block, 2005

Mould cast concrete.
Design by Richard Holland. The work has been supported by URSAN II - yhteiskäsitelmä.

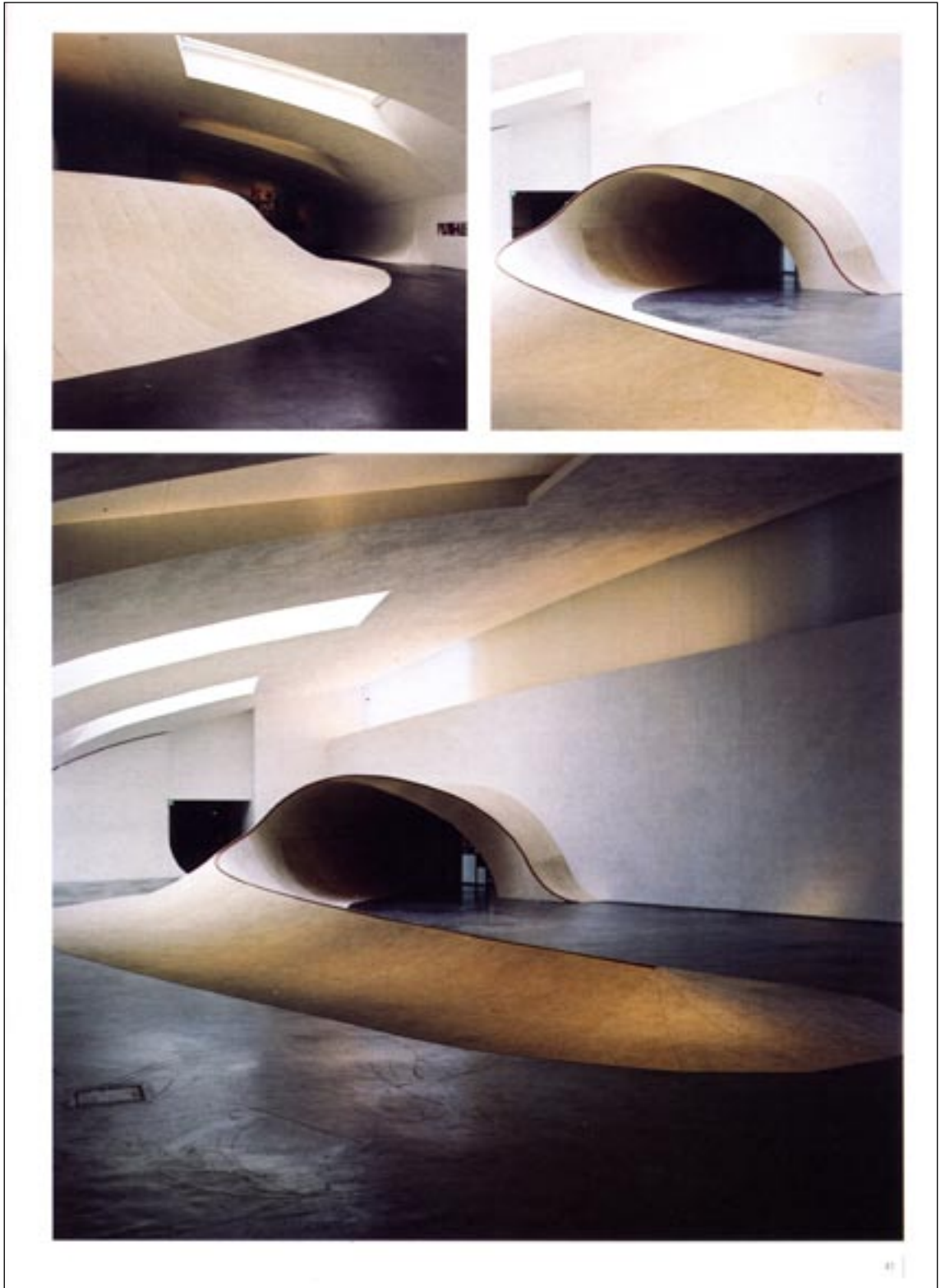
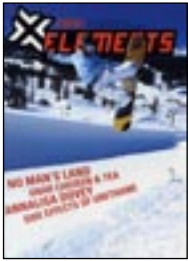
Forestry company UPM has supported the realisation of the work by donating the plywood used in the project.

The realization of Aalto would not have been possible without the help of architect Steve Mitchell, artist Tody Shell and artist Marcus Daries.

www.thee.com

Works: Kaasma [www.kaasma.fi]
Images: Wig Wagger [www.wigwagger.com]

DIG > YOUR OWN GRAVE

New Forms
first we take the museums

Let's face it: skating has a tenuous relationship with the art world. It can seem like there's an unspoken deal with the devil going on at "skate art" or "street art" shows: you make our gallery and sponsors look cool, and we'll give you the chance to show off and invite your mates over for free drinks.

Words: Tamsin Leech / Photos: Wig Worland

ESADMA

THE SIDE EFFECTS OF URETHANE - AALTO
 KINGPIN - MARCH 2006

SO ON HEARING that The Side Effects Of Urethane (TSEOU) collective had been invited to build a "skateable sculpture" in Finland's Museum of Contemporary Art, my first thoughts swung to the cynical.

There'll be those little white cards up next to the "sculpture", which will, in unnecessarily intellectual language, bang on about the obvious, the object's artistic merit justified with the wild but now oh-so-familiar topics of skaters' creativity and the need to look at urban spaces in a new light. Woo-hoo.

Then, on hearing that something like 800 sheets of top quality Finnish ply had been donated to the project by LPM, a local forestry company, I got to wondering how a dreamer from Pinner and a man who looks like a forest animal had managed to pull the wool over the gallery's eyes to such a great extent. On the gauge of jisty beams, this one seemed like it was going to rife pretty high. Perhaps you don't understand the magnitude of the exhibition - Kaarna, as the Museum of Contemporary Art is called, is a full-on national gallery. This was not going to be like building a few objects in an old jam factory, or a dilapidated school, scrabbling for sponsorship and sufficient paint. Nope, these carpenter lunkers had been commissioned as the leading artists for a big deal three months show.

Admittedly, they did have a bit of help getting the gig from the British Council, but that was perplexing in itself. How come a government-funded organisation decided that a handful of skateboarders were a legit way to promote British artistry? And more to the point, as far as those of us languishing in London were concerned, how the hell was building a dreamscape in Finland going to help further the cause of skateboarding back home - which the past three TSEOU shows have at least set out to achieve?

Still, the plans for the beast looked eminently skatable. The crew were living off the gallery in an apartment with plenty of spare beds. Finland had long been on the desired destination list. And, of course, there were bound to be free drinks. I jacked my reservations along with some clean socks, prepared once again to take advantage of the jactance of

skateboarding.
Triangle Block, 2005
 Mould cast concrete
 Design by Richard Holland

Taukka Korhonen eyes up the fresh concrete set in its own little patch of tarmac right outside the museum. He seems hesitant to hit it up. It's almost as if nobody can believe that they're really allowed to skate this thing, although Kaarna has always had a good relationship with the Helsinki skaters. The building's existing ledges are one of the most popular spots in the city; the museum's curators and directors believe that this gives some way to fulfilling a role as a centre for discourse on contemporary culture. But this is weird, isn't it? Something built by a museum, especially for skaters?

High up on the 18th floor, the art patrons of Helsinki sip wine and watch the crowd around the triangle block form floor-to-ceiling windows, every so often checking the little white name card that points to it. The Artist Formally Known As Badger is as surprised as anyone that his name's on a placard in a museum. TSEOU didn't start out with a specific agenda; it was more a case of friends drinking beer after days skating the city, having connections to get a space, and taking "let's do something" banter to the next level. They actually did something. Toby Shaul called the troops, Marcus Oakley gathered the art. Badger and Pe handled out power tools. As with the subsequent shows, *A Surface In Between* (2002) and *Moving Units* (2004), a huge supporting cast managed in to get the damn things built in the face of timing lack of finances and Danish madhouse sponsors were raped in out of necessity.

And that's key: it was always ideas first, sponsors second. Representing skaters to the outside world on their own terms, not as a glammed-up response to brands coming up with a big chunk of cash and the determination to ride skating's back into the minds of the youth. A ton

of hard work in order to get somewhere to skate, whether that be for two days, two weeks or possibly five - never quite understood why a company who provides a substandard street course, nominal prices and a piss-poor afterparty is seen as "giving back to skating", especially since it's really the sponsors who get all the coverage. TSEOU has been the real deal, properly "giving back", whether that be in the form of a dry place to skate in the middle of winter, fostering a sense of accomplishment on the part of the skaters and artists, or making blocks for the Southbank in its darkest hour.

Aalto, 2005
 Sculpture (plywood, wood)
 Design by Richard Holland

Half an hour later, and we have free reign of the top floor. Spectators are pushed into the far corners, art on the walls, from Ed Templeton and others recedes into the background, insignificant beside the giant wave and the slew of Finns flying all over it. Like most of those watching, the director of the Finnish National Gallery group, a stout, sensible-looking older woman, stands enraptured. She grabs Vilho Suominen, the curator of the First He Take Museums show. For the safety of non-skating visitors, sessions have only been scheduled on the calendar intermittently.

THE SIDE EFFECTS OF URETHANE - AALTO
 KINGPIN - MARCH 2006

"Wow!" she says. "But this is amazing! We must have skateboarding every day!"

Badger's as stoked on Kiasma as the museum is on the wack. (Aalto's "wack" in Finnish is a happy coincidence, it's also the name of Finland's most celebrated architect, Alvar Aalto, to whom the architect of Kiasma plays homage.) He explains that the British Council got in touch after the very first TSEOU but wasn't quite sure how they wanted to involve the collective in furthering their official mission of building "mutually beneficial relationships between people in the UK and other countries, and increasing appreciation of the UK's creative ideas and achievements."

And why did the British Council choose you guys? "I don't know," says Badger. "I never asked them." Fair enough. A few proposals were rejected before the Kiasma deal came through. "They wanted us to do these festivals in Barcelona and Rotterdam that were all graffiti, hip-hop, two-day deals - exactly the sort of events that TSEOU were not. But Kiasma has been really positive."

It's true. The positivity is pretty overwhelming, especially coming from a city where new skate stoppers go up every day, councils can't even be trusted to resurface a skatepark and Southbank is slowly suffocating under corporate umbrellas. Only the security guards here look fairly disgruntled, winking as yet another board takes a bite out of the white plaster walls of the gallery. Everyone else here seems genuinely convinced that the Aalto exhibit does what Kiasma was set up ten years ago to do: create an intersection (or *chaasma*) for public discussion about contemporary culture.

The white cards by the sculptures are refreshingly short and to the point, and Silver's introduction in the exhibition "one" is high on ideals and low on waffle (see below). And yet they're also pretty realistic as to the limitations of the project. "There are going to be people who think that we're wasting public funds," she says bluntly. "And Health and Safety might not be too happy, so we decided to have the opening before their visit."

Nobody gets hurt the first night. The free drinks are mostly

ignored in favour of skating, to be honest, the art is mostly ignored in favour of skating. And that's the really impressive thing about what TSEOU have managed to achieve: skating is always at the forefront.

"Accidents Happen - On the Defense of Risks and Creativity"

Kiasma makes no claim to street credibility. The selection of works and artists all seek to make room for critical thinking, participation and discussion. In other words, it is not an exhibition of street art, nor a post-graffiti show, but an attempt to create a cultural space for dialogue. This is the exhibition's policy, and through commitment it wants to open up space for negotiation.

Extract from *Zine*, the catalogue accompanying *First We Take Museums*

BOOK

It took three weeks and a crew of up to ten to build. Aalto, Badger and Toby both worked on the build, with Marcus involved in the organisational stages. Badger's mate Steve Mitchell drew up the architectural plans. Next stage was a model, built with the help of Peter Buppoy. Kiasma's head bch. "It's a great way to work something out in your head, like skateboarding. If you can visualise a trick and how it is formed, you can do it, building something is the same." The pavilion was constructed like the hull of a boat, using the tongue and groove method with 1cm thick by 10cm wide planks. It was surfaced with ply that had both a horizontal and longitudinal grain, that was steamed to shape on site. At the end of the exhibition, wood that can be salvaged will go to the local park; the triangle block is permanent.

More information can be found at www.tseou.com and www.kiasma.fi. Included are plans and a film of the building made from the webcam images that were broadcast throughout the construction process. The next TSEOU will be in Lille, in June 2006.

KIASMA

THE SIDE EFFECTS OF URETHANE - AALTO
KINGPIN - MARCH 2006

